

Sv. Avguštín

Objemi Boga Ljubezen
in v ljubezni objemi Boga
Objemi Boga Trojico in v trojici objemi Boga

Pismo 174

BLAŽENEMU GOSPODU IN V ISKRENI LJUBEZNI SPOŠTOVANEMU SVETEMU BRATU IN SODUHOVNIKU, ŠKOFU AVRELIJU POŠILJA AVGUŠTÍN POZDRAV V GOSPODU.

Kot mlad mož sem se lotil pisanja knjig *O Trojici*, najvišjem in pravem Bogu, in jih kot starec dokončal. To delo sem namreč pustil ob strani, potem ko sem zvedel, da so mi speljali oziroma ukradli knjige, preden sem jih dokončal in po pregledu izbrusil, kot sem imel namen. Odločil sem se, da jih ne bom izdajal posamič, ampak vse skupaj, ker se v napredujočem toku preučevanja druga na drugo navezujejo. Ko se je ta moj namen zaradi tistih ljudi (ki so prišli do nekaterih knjig, preden bi jaz to hotel) izjalovil, sem prekinil in opustil narekovanje ter razmišljal, kako bi potožil nad tem v katerem od svojih spisov. Tako bi tisti, ki morajo, zvedeli, da nisem jaz izdal tistih knjig, ampak da so jih videli takšne, kakršne so mi odnesli, preden so se mi zdele primerne za objavo.

Mnogi bratje pa so silno pritiskali, še zlasti pa me je k temu pripravil tvoj ukaz, da sem tako naporno delo z božjo pomočjo le dokončal. Knjige sem popravil, ne kakor sem hotel, ampak kakor sem mogel, da se od tistih, ki so že prišle po kraji ljudem v roke, ne bi preveč razlikovale. Pošiljam jih tebi, spoštovani, po svojem sinu sodiakonu Karisimu in dovoljujem, da jih vsakdo posluša, prepisuje ali bere. Ko bi se moj načrt mogel uresničiti, bi bile knjige, čeprav bi vsebovale iste misli, veliko bolj tekoče in uglajene, kolikor bi pač dopuščali težavnost pri razlaganju takšnih reči in moja sposobnost. Nekateri imajo prve štiri knjige oziroma pet knjig brez predgovorov; dvanajsto pa brez nemajhnega zaključnega dela. Če bodo zvedeli za to izdajo, bodo vse to popravili, če bodo hoteli in mogli. Prosim pa te, da priložiš to pismo, sicer posebej, vendar pa na začetek teh knjig.

Moli zame.

Sv. Avguštín

O TROJICI

8, 8,12; 9,14; 15, 28,51

12. Nihče naj ne govori: »Ne vem, kaj naj bi ljubil.« Naj ljubi brata in bo ljubil ljubezen samo. Bolj namreč pozna ljubezen, s katero ljubi, kot pa brata, ki ga ljubi. Tako, glej, že lahko pozna Boga bolj kot brata, zares bolj pozna, ker mu je bližje navzoč, bolj pozna, ker mu je bolj notranje navzoč, bolj ga pozna, ker je bolj zanesljiv. Objemi Boga Ljubezen in v ljubezni objemi Boga.

Ljubezen sama z vezjo svetosti združuje vse dobre angele in vse božje služabnike; nas in nje medsebojno povezuje in podreja sebi. Kolikor bolj smo torej ozdravljeni od nabreklega napuha, toliko bolj smo polni ljubezni. Česa pa je poln tisti, ki je napolnjen z ljubeznijo, če ne Boga?

»Toda ljubezen vidim. Po svojim močeh jo gledam v duhu in verjamem Svetemu pismu, ki pravi: Bog je ljubezen, zato tisti, ki živi v ljubezni, živi v Bogu. Toda ko jo vidim, v njej ne vidim Trojice.«

Pa še kako vidiš Trojico, če vidiš Ljubezen. Potrudil se bom, če bom mogel, da boš videl, kako jo vidiš. Le naj bo ona pri nama, da naju bo ljubezen privedla k nečemu dobremu. Ko ljubimo ljubezen, ljubimo njega, ki nekaj ljubi, že zato, ker nekaj ljubi. Kaj torej ljubi ljubezen, da bi mogli ljubiti tudi ljubezen samo? Če ne ljubi ničesar, ni ljubezen. Če pa ljubi samo sebe, mora nujno nekaj ljubiti, da se ljubi z ljubeznijo.

14. ... Ljubezen pozna tisti, ki ljubi; in ljubezni je deležno, kar je ljubljeno. Glej, troje je: ljubeči, ljubljeni in ljubezen. Kaj je torej ljubezen drugega kot nekakšno življenje, ki povezuje ali skuša povezati dvoje, namreč ljubečega in ljubljeno? In to je tako celo v skrajnih telesnih ljubeznih. Toda, da bi zajeli iz čistejšega in bistrejšega studenca, poteptajmo meso in se povzpni do duha.

Kaj ljubi duša na prijatelju, če ne duše? Tudi tam je troje: ljubeči, ljubljeni in ljubezen. Preostane torej, da se od tod povzpni še višje in preiskujemo, kolikor je človeku dano.

51. ... Gospod, moj Bog, moje edino upanje, usliši me, da te utrujen ne bi nehal iskati, ampak da bom tvoje obličje vedno bolj goreče iskal. Daj mi moči za iskanje, saj se pustiš najti in mi daješ upanje, da te bom vedno bolj našel. Pred teboj sta moja moč in moja šibkost; prvo ohrani, drugo ozdravi. Pred teboj sta moje znanje in moja nevednost; kjer si mi odprl, me sprejmi, ko vstopam; kjer si mi zaprl, mi odpri, ko trkam. Naj se te spominjam, naj te razumem, naj te ljubim. Pomnoži vse to v meni, dokler me ne boš popolnoma prenovil.

Prevedel br. Miran Špelič OFM.
Celotna knjiga je izšla pri Celjski Mohorjevi družbi 2014.